

ת"פ 50252/06/17 - מדינת ישראל נגד אליעד עמש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 50252-06-17 מדינת ישראל נ' עמש

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מיטב דגן
פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי)
נגד
הנאשם: אליעד עמש
ע"י ב"כ עו"ד רונן לוי

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, שניתנה במסגרת הסדר טיעון דיוני ללא הסכמות לעניין העונש - בארבעה אישומים שעניינם **גניבה בידי מורשה** (שבע עבירות לפי הוראות סעיף 393(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977; להלן - חוק העונשין), וכן **זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר** (תשע עבירות לפי הוראות סעיף 418 לחוק העונשין).
2. בתקופה הרלוואנטית לכתב האישום, שבין חודש אוקטובר 2014 לבין חודש יוני 2015, עבד הנאשם ככספר בסניף בנק דיסקונט ברח' האצ"ל בתל-אביב (להלן - הסניף). במסגרת עבודתו בסניף הוטל על הנאשם לפנות לבעלי חשבונות, שלא היו פעילים במשך למעלה משנה או בקירוב לכך ("חשבונות רדומים"), ולקבל את הסכמתם לשפעול החשבונות. לצורך זה קיבל הנאשם רשימה שבה פרטיהם של בעלי חשבונות רדומים, לרבות נתוניהם והיתרות הכספיות שבחשבונות.
3. במסגרת תפקידו האמור בסניף נדרש הנאשם לביצוע הפעולות הבאות:
 - (א) לפנות לבעלי חשבונות רדומים ולקבל את אישורם, בטלפון או באמצעות הגעתם לסניף, להפעיל מחדש את החשבון. את האישור שהתקבל נדרש הנאשם לתעד בטופס ייעודי.
 - (ב) לאחר קבלת אישור בעל החשבון, לפנות לשני מורשי חתימה (מדרג ההנהלה בסניף) בכדי שיאשרו, עם חותמתם וחתימתם, את הפעלת החשבון הרדום.
 - (ג) לאחר קבלת אישור שני מורשי חתימה, לפנות לפקיד מסוים בסניף בכדי שהלה יבצע את הפעולה של הפעלת החשבון הרדום.
4. בסמוך לאחר תחילת עבודתו בבנק גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה לגנוב כספים מחשבונות רדומים, ללא ידיעתם או הסכמתם של בעלי החשבונות ומנהלי הבנק, באמצעות הפעלת תכנית רב-שלבית. במסגרת תכנית זו הנאשם: (א) ביצע בדיקות ובירורים לצורך בחירת קורבנות מתאימים; (ב) זייף את הרשאת בעלי החשבון לצורך הפיכת חשבון הבנק שלהם מרדום לפעיל; (ג) זייף את הרשאת

מנהלי הסניף להפעלת החשבון; (ד) זייף טפסי בקשה למשיכת כספים מקופת הבנק במזומן; ו-(ה) משך מהחשבונות הרדומים, שהופעלו, כספים במזומן.

5. בדרך זו גנב הנאשם מהחשבונות הרדומים, **בתקופה שבין חודש נובמבר 2014 לבין חודש יוני 2015, סך כולל של 54,160 ₪.**

6. כתב האישום המתוקן אוחד ארבעה אישומים, שבכל אחד מהם פירוט מעשיו של הנאשם בקשר לחשבון רדום נתון. זאת, החל מהבירורים שערך הנאשם לגבי החשבונות, עבור בשפעול החשבונות באמצעות יצירת מסמכים מזויפים לרבות בזיוף חתימות, וכלה בגניבת הכספים מהחשבונות.

יטעם, כי פרטי האישומים שבכתב האישום המתוקן חושפים את התחכום שבבחירת קורבנות העבירה על-ידי הנאשם, וזאת בין משום גילם, העובדה שבעת ביצוע העבירות הם כבר הלכו לעולמם, או היותם זרים.

ב. השתלשלות ההליכים המשפטיים והסדר הטיעון:

7. במסגרת הדיונים המקדמיים, בפני מותב קודם, לא הגיעו הצדדים לכלל הסכמות והתיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי. ואולם, בטרם תחילת שמיעת הראיות הודיעו הצדדים כי הם הגיעו להסדר טיעון דיוני, שגם הוגש לפניי בכתב. במסגרת הסדר טיעון זה הוגש כתב האישום המתוקן, שעובדותיו תוארו לעיל.

8. בהקשר זה יש לציין כי התיקון בכתב האישום התבטא בהשמטת הנסיבות המחמירות, בהן הואשם הנאשם בכתב האישום המקורי בזיקה לעבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, וכן במחיקת העבירות של קבלת דבר במרמה והטענה שלפיה הנאשם הפקיד את הכספים בחשבון הבנק הפרטי שלו.

9. בהתאם להסכמות הצדדים בהסדר הטיעון חזר בו הנאשם מכפירתו, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע על יסוד הודאתו זו בעבירות שבהן הואשם (ר' בפסקה 1 דלעיל). כאמור, הסדר הטיעון לא כלל הסכמות לעניין העונש. עם זאת, הצדדים הסכימו לעתור במשותף לשליחת הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו, טרם מועד הטיעונים לעונש, ובית המשפט נעתר לבקשה זו.

ג. תסקירי שירות המבחן:

10. בתסקיר שירות המבחן שנערך (מיום 15.04.19) מפורטות נסיבותיו האישיות של הנאשם, יליד שנת 1990 (בן 29 שנים כיום), רווק המתגורר בבית הוריו. מהתסקיר עולה כי מדובר במשפחה נורמטיבית, הגם שהנאשם תיאר מצוקה כלכלית מתמשכת. לנאשם השכלה תיכונית ובשנה האחרונה הוא אף סיים תואר ראשון בלימודי משפטים במכללה.

11. בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירות מסר הנאשם כי לאחר שהחל לקבל תפקידים בעלי אחריות ונגישות לכספי לקוחות הוא התקשה להציב לעצמו גבולות, וזאת לרקע מצבה הכלכלי הדחוק של משפחתו ורצונו לסייע להוריו. הנאשם הביע בפני שירות המבחן צער וחרטה על מעשיו, וכן ביטא נכונות להשתלב בטיפול אשר יאפשר לו להעמיק בבחינת הרקע לבחירות ולדפוסי החשיבה שהובילו אותו לביצוע העבירות.

12. שירות המבחן התרשם כי קיים פער בין תפיסתו העצמית של הנאשם, המציג עצמו כאדם נורמטיבי, לבין אופיין של העבירות, המשקף דפוסי חשיבה מרמתיים ומניפולטיביים. לצד זאת העריך שירות המבחן כי נראה שכיום מכיר הנאשם בחומרת העבירות שביצע ועל כן חשוב לשלבו בהליך טיפולי, ולצורך זה עתר השירות לדחיית הדיונים.

13. בתסקיר המשלים הראשון (מיום 14.07.19) צוין כי הנאשם שולב בהליך טיפולי, תוך שיתוף פעולה, ונתבקשה דחייה נוספת. בתסקיר המשלים המסכם (מיום 23.10.19) צוין כי לצד היות הנאשם פעיל בקבוצה הטיפולית, הוא מתקשה לבחון את דפוס התנהגותו הבעייתי באופן ביקורתי ונאחז בשימוש בצידוקים שונים לצורך טשטוש דפוסי התנהגותו. בנסיבות אלה, והגם ששירות המבחן המליץ על הטלת צו מבחן לצורך המשך הטיפול (בצירוף לעונש של"צ), השירות ציין כי הוא מתקשה להמליץ על ביטול הרשעתו בדיון של הנאשם, וזאת גם נוכח חומרת העבירות, משך ביצוען והפגיעה שנגרמה בעטיין לאחרים.

ד. הראיות לקביעת העונש ועיקר טיעוני הצדדים:

(1) הראיות לקביעת העונש:

14. מטעם המאשימה לא הוגשו ראיות לקביעת העונש. להבדיל, מטעם ההגנה הוגשו הראיות הבאות:

(א) מכתב שנערך על-ידי פסיכולוגית קלינית, גב' תמר פרץ, המטפלת בנאשם במסגרת קופת חולים (סומן ס/1). במכתב מתארת הפסיכולוגית את ההליך הטיפולי אותו החל הנאשם לעבור, בחודש מאי 2019, ואת התרשמותה מהנאשם.

(ב) אסופת מסמכים (סומנה ס/2). אסופה זו כוללת את אישור הזכאות לתואר הראשון במשפטים, אישורים על התנדבויות שביצע הנאשם במסגרת לימודיו ולצורך קבלת מלגה, וכן מכתבי המלצה.

(2) עיקר טיעוני ב"כ הצדדים:

15. ב"כ המאשימה, בטיעונו לעונש, הדגיש את נסיבות החומרה שבביצוע העבירות מושא כתב האישום המתוקן: מדובר במסכת מתוככמת, מתמשכת, מתוכננת ושיטתית של מעשי עבירה, שנעשתה לשם בצע כסף והחלה בסמוך לאחר תחילת עבודתו של הנאשם בבנק.

16. יתר על כן, חומרה יתירה בפרשה דנא נעוצה, כך לשיטת ב"כ המאשימה, בבחירת קורבנות העבירה, כאשר בשני מקרים מדובר בקשישים ובמקרה נוסף בעובדת זרה. ב"כ המאשימה עתר אפוא לקביעת מתחם העונש ההולם תוך התחשבות בנסיבות אלה וכן בנסיבות החומרה הנוספות, ובהן: הניצול לרעה של מעמד ותפקיד הנאשם בבנק, שליטת הנאשם במעשיו בכל העת, התכנון המוקדם של העבירות והנזק הניכר שנגרם לקורבנות (הגם שלאחר חשיפת המעשים הם פוצו על-ידי הבנק). עוד עמד ב"כ המאשימה על הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות, ובהם ההגנה על הקניין וההגנה על האמון במערכת הבנקאית.

17. ב"כ המאשימה עתר לקביעת מתחם עונש הולם נפרד לכל אחד מארבעת האישומים, נוכח

העובדה שהם עוסקים בקורבנות שונים ובמועדים שונים, ובנסיבות העניין עתר כי מתחמים אלה ייקבעו בין 7 חודשי מאסר בפועל לבין 15 חודשי מאסר בפועל. לחילופין עתר ב"כ המאשימה, ככל שלא תתקבל טענתו לקביעת מתחמי עונש הולמים נפרדים לכל אחד מהאישומים, לקביעת מתחם עונש הולם אחד שבין 12 חודשי מאסר בפועל לבין 30 חודשי מאסר בפועל.

18. אשר לסוגיית הרשעתו של הנאשם בדין טען ב"כ המאשימה כי הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה לביטול הרשעה, כאשר בנוסף לכך שירות המבחן אינו ממליץ על ביטול הרשעה. יתר על כן, דווקא העובדה שהנאשם מבקש לעסוק בעתיד בעריכת דין מחייבת את הרשעתו.

19. בהתייחס לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציין ב"כ המאשימה את ההתרשמות השלילית-למעשה של שירות המבחן, אך גם את הנסיבות המקלות של העדר העבר הפלילי וההודאה, ועתר למקם את הנאשם בשליש התחתון של המתחם. בשורה התחתונה עתר ב"כ המאשימה להשתת עונש של מאסר בפועל שלא יפחת משנת מאסר, בצירוף למאסר מותנה, קנס כספי וכן פיצויים (לשניים מקורבנות העבירה שעודם בחיים וכן לבנק).

20. ב"כ הנאשם, מצידו, ביקש לדחות את טיעוני המאשימה, המחמירים-מאוד לטעמו ושאינם מביאים בחשבון את הצורך בענישה אינדיבידואלית המתחשבת בנסיבותיו של הנאשם הספציפי העומד לדין. בהקשר זה הדגיש ב"כ הנאשם את נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, כהשתקפותן בתסקירי שירות המבחן, וכן את הירתמותו המלאה של הנאשם להליכים הטיפוליים. זאת, הן במסגרת שירות המבחן למבוגרים והן במסגרת הטיפול הפסיכולוגי בקופת החולים.

21. ב"כ הנאשם ביקש לראות בעבירות מושא כתב האישום מקשה אחת ולקבוע מתחם עונש הולם אחד לגביהן, שהרף התחתון שלו יהא אי-הרשעה וענישה בדמות של"צ. לטענת ב"כ הנאשם, עצם הרשעת מרשו בדין היא ענישה קשה ביותר, שכן היא תביא לסגירת דלתות לשכת עורכי הדין בפניו; והכל לאחר שכבר למד תואר ראשון במשפטים וייעד עצמו למקצוע עריכת הדין.

22. ב"כ הנאשם הרחיב בתיאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, הן תוך הפנייה לתסקירי שירות המבחן והן בהסתמך על הראיות לקביעת העונש אותן הגיש (כאמור, ס/1 וס/2). בנסיבות אלה ביקש ב"כ הנאשם ליתן את הבכורה לשיקולי השיקום וככל שבית המשפט ייקבע מתחם עונש הולם מחמיר, לחרוג ממנו לכף קולה משיקולי שיקומו של הנאשם. ב"כ הנאשם הדגיש, בהקשר זה, את גילו הצעיר של הנאשם, את העדר העבר הפלילי, ואת העובדה שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, תומך ומפרנס את משפחתו ומעוניין להינשא בקרוב לבת-זוגו.

23. בנסיבות אלה ביקש ב"כ הנאשם, בכל מקרה, שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהסתפק בענישה של של"צ וצו מבחן. זאת, במיוחד נוכח ההודאה ונטילת האחריות, הצער העמוק של הנאשם על ביצוע העבירות וכן חלופי הזמן הניכר מעת ביצוען. עוד עתר ב"כ הנאשם להימנע מהשתת קנס כספי או פיצוי נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם והעובדה הבנק הטיל עיקול על כספי הנאשם (בסך של 54,000 ₪).

24. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הביע צער על מעשיו. הנאשם הדגיש את המאמצים אותם משקיע בהליכים הטיפוליים, ביקש מבית המשפט כי ייתן לו הזדמנות נוספת להשלים את השקעתו בלימודיו והוסיף וטען כי בכספים שנטל לא עשה שימוש אלא כדי לתת הלוואה להוריו. עוד אמר הנאשם: **"אני הייתי בחור צעיר שלא מבין את המעשים שעשה"** (בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 29

ואילר).

ה. סוגיית ההרשעה:

25. כלל הדין הוא, כי משהוכחו בבית המשפט עובדות המגבשות עבירה פלילית על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה בדין היא אפשרות חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן בהם מתקיימים שני התנאים המצטברים אשר נקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337 (1997) (להלן - הלכת **כתב**), דהיינו: **ראשית**, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. **שנית**, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (שם, בעמ' 342; להלן - התנאי הראשון והתנאי השני, בהתאמה). יוטעם, כי הלכת **כתב** היא הלכה פסוקה ידועה ומושרשת (ר' לאחרונה רע"פ 2403/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (07.04.19)).
26. במקרה דנא, על פני הדברים התנאי השני (שבהלכת **כתב**) אינו מתקיים ולפיכך לא היה כלל מקום לעתור לביטול ההרשעה, מה גם שאפילו שירות המבחן לא המליץ על כך. אכן, הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בהמשך המסלול המשפטי אותו הוא ייעד לעצמו, אך בכך אין כדי להטות את הכף לעבר ביטולה של ההרשעה ואולי אף להיפך.
27. כמעט אין צריך לומר, שכאשר עתירה לביטול הרשעה נעשית על רקע טענה שההרשעה תפגע באפשרות הנאשם להיכנס לתחום מקצוע עריכת הדין, על בית המשפט לנהוג בזירות רבה דווקא בשל החובות האתיות המוגברות הנדרשות במקצוע זה.
- בענייננו מדובר בעבירות מתחום טוהר המידות, שנעשו תוך ניצול לרעה של האמון שניתן בנאשם במסגרת עבודתו והפרתו. יתר על כן, לא מדובר במעשה רגעי או במעשה אחד, אלא בשרשרת מתמשכת של מעשי מרמה, לרבות בזיוף מסמכים. בנסיבות אלה, סוג העבירה אינו מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים ועל כן אין כל אפשרות להורות על ביטול ההרשעה.

ו. קביעת מתחם העונש ההולם:

28. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לכל אירוע עברייני שבגיניו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. בית המשפט יתחשב, בהקשר זה, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.
29. במקרה דנא מדובר בארבעה אישומים נפרדים, שכל אחד מהם עוסק בקורבנות-עבירה שונים. עם זאת, התשובה לשאלה האם לצרכי סעיף 40 לחוק העונשין מגבשים מעשי הנאשם "אירוע" אחד או יותר אינה נגזרת מאופן ניסוח כתב האישום או חלוקתו לאישומים, אלא נקבעת על פי מבחן ה"קשר ההדוק", דהיינו: מבחן המתמקד בשאלה האם מדובר בעבירות שהיוו חלק מתכנית עבריינית אחת או חלק ממהלך עברייני אחד (ר' ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014)). בענייננו מדובר אמנם במספר לא מבוטל של עבירות, שנעברו בתוך פרק זמן של מספר חודשים, אך למרות זאת מדובר בתכנית עבריינית אחת, אם גם מתמשכת, ולפיכך ב"אירוע" עברייני אחד.

30. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם לאירוע אחד זה יש להתחשב בשיקולים שצוינו בפסקה 28 דלעיל. כאמור, עסקינן באירוע מתמשך, שבו בוצעו מעשי מרמה חוזרים ונשנים כלפי מספר קורבנות. בהקשר לנסיבות החומרה יש לציין את התחכום העברייני שבביצוע העבירות, את המעילה באמון שניתן בנאשם ואת ניצולו לרעה, וכן את הבחירה השיטתית בקורבנות מוחלשים. בנסיבות אלה, מידת הפגיעה בערכים החברתיים הרלוואנטיים עקב ביצוע העבירות - ובראשם ההגנה על הקניין - היא ניכרת. ברור, אם כן, כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם חייב לעמוד על עונש של מאסר בפועל לתקופה משמעותית, ומדיניות ענישה זו משתקפת בפסיקה עקבית (ר' למשל ת"פ (שלום פ"ת) 7729-05-18 **מדינת ישראל נ' נעים** (02.12.19) והפסיקה המאוזכרת שם).

31. עם זאת, במקרים שבהם, כבענייננו, היקף הגניבה הוא מוגבל, ניתן למצוא אסמכתאות לקביעת רף תחתון של מאסר בפועל לתקופה שניתן לשאתה בדרך של עבודות שירות. כך, במקרה מושא עפ"ג (מחוזי מרכז) 42908-08-15 **מדינת ישראל נ' ברק** (26.01.16) נקבע מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר בפועל, שניתן לשאתם בדרך של עבודות שירות, לבין שנת מאסר בפועל. עם זאת, שם דובר בשישה מקרים של גניבה על-ידי מנהלת חשבונות מלקוחותיה, בסכום כולל של 22,476 ₪, דהיינו: במקרה הקל בנסיבותיו מענייננו, גם בהיבט התחכום, כך שהרף התחתון בענייננו צריך להיות גבוה יותר. אגב כך יש להעיר, כי באותו המקרה גם נדחתה עתירה לביטול ההרשעה, וזאת על רקע טוהר המידות הנדרש במקצוע הנהלת החשבונות (ר' גם ת"פ (שלום פ"ת) 44601-05-16 **מדינת ישראל נ' גבע** (02.01.18), בו נקבע מתחם עונש הולם שבין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל).

32. אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, במקרה דנא, בין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל.

ז. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

33. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם זה תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

34. באשר לנאשם שלפניי, השיקולים הרלוואנטיים לגזירת עונשו הם כלהלן:

עברו הפלילי של הנאשם - לנאשם אין הרשעות קודמות. מדובר, כמובן, בנסיבה מהותית לקולת העונש.

הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו - הטלת עונש של מאסר בפועל תפגע בוודאי בנאשם וכנראה גם בהוריו, הגם שהטלת עונש כאמור לנשיאה בעבודות שירות תגבש פגיעה מתונה בהרבה.

הודאה ונטילת אחריות - הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן. בכך חסך הנאשם מזמנם של העדים, הצדדים ובית המשפט. נסיבות אלה יש לזקוף לזכותו של הנאשם.

נתוניו האישיים של הנאשם ונסיבות חייו - הנאשם צעיר יחסית, בן 29 שנים כיום. ב"כ הנאשם טען כי נסיבותיו האישיות של הנאשם הן מורכבות, אך יש להעיר כי לא מדובר בנסיבות יוצאות דופן. יתר על כן, מתסקירי שירות המבחן עולה כי הגם שהנאשם שולב בהליכים טיפוליים, הוא מתקשה להפנים את אחריותו למעשי העבירה שביצע ואף מנסה למצוא צידוקים למעשיו; והדברים באו לידי ביטוי גם בדברו האחרון של הנאשם לעונש.

חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה - ביצוע העבירות הסתיים בחודש יוני 2015. מאז חלפה כבר תקופה ממושכת למדי ויש להתחשב לכף קולה גם בכך.

35. מכלול הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל מלמד כי במקרה זה נסיבות הקולה עולות במשקלן על נסיבות החומרה, באופן שניתן להסתפק - אם גם תוך נטייה לכף קולה - בענישה ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

36. הנאשם הורשע בעבירות כלכליות, ובנסיבות אלה טיעון ב"כ המאשימה כי יש לגזור עליו גם ענישה כלכלית הוא במקומו, כאשר כמובן יש להתחשב, בהקשר זה, במצבו הכלכלי של הנאשם. עם זאת, אין מקום לפסוק במקרה זה פיצויים: קורבנות העבירה הישירים פוצו על-ידי הבנק, ואילו הבנק החל בניהול הליכים אזרחיים נגד הנאשם, בהטלת עיקולים, שמסתמא במסגרתם יידרש הנאשם לפצות את הבנק על הנזק שגרם לו.

ח. סוף דבר:

37. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) 9 חודשי מאסר בפועל.

הנאשם יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 28.11.19.

על הנאשם להתייבב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 01.03.20 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריח בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 7 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה מעבירות שבהן הורשע, או עבירה של גניבה.

(ג) קנס בסך של 8,000 ₪, או 40 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בשמונה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.03.20 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לשירות המבחן.

ניתן היום, י"ד כסלו תש"פ, 12 דצמבר 2019, במעמד הצדדים.